

Bodrogi Sára

ÜRESEDÉS

Lassan felismerhetetlenségig ürül a szoba,
és már nem illik rá a szó, hogy enyém, de
nem is tudom, hogy illett-e valaha, vagy csak
én próbáltam kétségbeesetten megjelölni a
dolgaimmal minden lehetséges felületet.
Valaha ezt a második otthonomnak hívtam,
pedig nincs benne semmi otthonos. A kutyák is
azt a területet érzik a magukénak, ahová éppen
befogadják őket, nem ők választanak. Vizelettel
próbálnak javítani a helyzeten, eltüntetni az idegen
szagokat, átítatni a sajátjukkal mindent. Eddig
nekem sem volt választásom, neked igen. Te egy
pléddel jelölted meg a szobádat, az ablakra szögelted,
hogy otthonosabb legyen, látszódjon, hogy valami
a te kezed munkája, de mióta tudod, hogy odaköltözöm,
azóta redőny van – érdekes, a szüleim is rakattak,
miután elköltöztem. Ők így búcsúztattak, te így vársz.

Műhely, 2018/3.